

Ziua Domnului

Matei 24; Daniel 2; 7; Ioel 2

G. Gardner

© J. Das, Online începând de la: 01.04.2024, Actualizat: 01.04.2024

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Matei 24.30

Matei 24.30: Și atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer și atunci toate semințiile pământului se vor jeli și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu glorie mare.

Ziua Domnului stă în contrast cu Ziua Omului. Ea este, așa cum sugerează și numele, legată de Domnul Isus Hristos, când drepturile, cerințele și gloria Sa vor fi realizate. Atunci El va domni peste lumea întreagă și va lucra pentru Dumnezeu ca Omul al doilea, ultimul Adam, ca adevărata contra-imagie a lui David și Solomon. În acel moment, așa cum Biblia prezice de multe ori, tronul Său va fi în Ierusalim, iar stăpânirea Sa se va extinde până la marginile pământului. Toți trebuie să se plece înaintea Lui și să-L recunoască, iar Împărăția Sa nu va avea sfârșit. Domnul nu are un succesor, așa cum a fost cazul lui Nebucadnețar. În calitate de Împărat al împărățiilor și Domn al domnilor, El va stabili, consolida și exercita în mod solemn domnia Sa desăvârșită și binecuvântată asupra acestui pământ, care a fost maltratată atât de mult timp, iar la sfârșit va preda Împărăția lui Dumnezeu și Tatăl Său. În acel moment, El va fi înlăturat orice stăpânire și autoritate și putere, pentru ca Dumnezeu să fie totul și în toți (1. Corinteni 15.24-28). Astfel se încheie ziua Domnului. Psalmii, profeții și Noul Testament dezvăluie în mod clar aceste adevăruri și le raportează la Hristosul lui Dumnezeu, Fiul Omului. Gloria Sa viitoare pe acest pământ este la fel de sigură ca și suferința și moartea Sa din trecut și ca și înălțarea și gloria Sa prezentă la dreapta lui Dumnezeu. Această zi minunată de glorie, prevestită de mult timp pentru această lume lovită de păcat, Îl așteaptă pe marele Răscumpărător pentru ca acea epocă să poată fi inaugurată și realizată. Numai acest timp este denumit „Ziua Domnului”.

Cum va fi inaugurată această zi este o întrebare la care Biblia răspunde în mod clar. Se întâmplă prin judecată divină și nu prin om sau prin predicarea Evangheliei harului lui Dumnezeu, așa cum presupun și învață în general atât de mulți creștini. Profețiile introductive ale lui Isaia și Ioel vorbesc în mod explicit despre Ziua Domnului ca fiind timpul unei judecăți grave. În acea zi, omul va fi coborât din toată mândria și măreția sa și numai lahe va fi înălțat. Isaia 2 declară de două ori că oamenii (precum prinții și nobilii lui Belșatar), cuprinși de groază, „vor intra în peșterile stâncilor și în crăpăturile pământului dinaintea groazei Domnului și dinaintea gloriei măreției Sale, când Se va ridica să clatine cu putere pământul” (Isaia 2.19). Atunci toți idoli de argint și de aur, pe care omul i-a făcut pentru a se închina la ei, vor fi aruncați la cârțițe și lilioci. O cutremurare și o zguduire și mai cumplită decât la ospățul lui Belșatar se va abate asupra poporului. Ioel 2 ne asigură: „pentru că vine ziua Domnului, pentru că se apropie! O zi de întuneric și de întunecime, o zi de nori și de negură deasă” (Ioel 2.1,2). „Pentru că ziua Domnului este mare și foarte înfricoșătoare și cine o poate îndura?” (Ioel 2.11).

Evident, așa cum fac profeții de obicei, aceste pasaje biblice văd ziua Domnului într-o relație deosebită cu națiunea iudaică și cu Mesia al acesteia. Însă, în cartea lui Daniel, primele capitole cu explicațiile lor prezic ridicarea și căderea împărățiilor neamurilor în responsabilitatea lor înaintea Dumnezeului cerului. Aceste afirmații vorbesc nu numai despre judecata și înlăturarea împărăției lui Nebucadnețar, ci și despre distrugerea finală a marelui chip de către piatra care sfărâmă totul în bucăți, astfel încât nu se mai găsește nimic din ceea

ce a fost. Această piatră nu mai rămâne ascunsă, ci devine „un munte mare și umple tot pământul” (Daniel 2.35). Faptul că aceste preziceri se referă la Hristos și la viitoarea Sa Împărăție ar trebui să fie clar pentru oricine cercetează profețiile. Ea va fi ridicată prin judecata Domnului asupra oamenilor vii de pe pământ, ca preludiu al unei binecuvântări atotcuprinzătoare sub domnia Sa. Capitolul 7 ne oferă o mărturie inconfundabilă în acest sens. El ne prezintă cele două titluri ale lui Hristos ca fiind „Cel Bătrân de zile” și „Fiul Omului”. „Și I s-a dat stăpânire și glorie și o împărăție, pentru ca toate popoarele, națiunile și limbile să-L slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire eternă, care nu va trece, și împărăția Lui nu va fi nimicită” (Daniel 7.14).

Domnul nostru, asumându-și titlul de „Fiul Omului”, vorbește deschis în Matei 24 despre venirea Sa „pe norii cerului cu putere și cu glorie mare” (Matei 24.30), pentru a exercita judecata și a aduna pe aleșii Săi (Israel) pentru împărăția Sa glorioasă. Tot așa a răspuns Isus la întrebarea marelui preot dacă El era Hristosul, Fiul lui Dumnezeu: „Tu ai zis. Mai mult, vă spun: de acum veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului” (Matei 26.64). Cu toate acestea, El a trebuit să fie respins înainte de introducerea gloriei viitoare și „să nu aibă nimic” (Daniel 9.26; compară cu Ioan 1.11). Omul l-a făcut parte de cruce ca „Împărat al iudeilor” (Matei 27.37). Dar chiar și acolo, un răufăcător muribund a fost condus să dea mărturie despre Persoana Sa glorioasă și despre Împărăția Sa viitoare. Pentru aceasta i s-a permis să aibă parte de harul și dragostea din inima Domnului, care, prin moartea lui Isus și prin sângele Său vărsat, l-au făcut apt să fie cu El în paradisul ceresc. Fiul Omului, Împăratul respins, a fost ascuns de Dumnezeu în cer (compară cu Apocalipsa 12.5) pentru ca acolo să aștepte momentul în care va primi împărăția Sa și l se va permite să Se întoarcă pentru a inaugura Ziua Domnului.

Între timp, Evanghelia a fost vestită timp de aproape două mii de ani prin Duhul Sfânt trimis din cer. Misiunea Sa este de a aduna dintr-o lume condamnată un popor pentru mântuirea lui Dumnezeu care, ca moștenitori ai lui Dumnezeu și comoștenitori cu Hristos, să împărtășească gloria cu Omul ceresc Hristos Isus. Acestor răscumpărați le este dat ca iubiți ai lui Dumnezeu să sufere din pricina Numelui Său în ziua în care omul își asumă cu aroganță drepturile și onoarea pe pământ. Noi știm că vom domni împreună cu El în ziua venirii domniei Sale.

Cele două scrisori către Tesaloniceni tratează într-un mod remarcabil și inconfundabil revenirea Domnului Isus și ne descoperă venirea Sa în văzduh pentru a-i primi pe sfinții Săi, pentru a fi la El și a fi asemenea Lui în gloria cerească. De asemenea, El îi va aduce cu El atunci când va veni pe pământ în ziua gloriei pentru a domni. Acești sfinți au fost convertiți pentru a-L aștepta pe Fiul lui Dumnezeu din cer. Aceasta era o speranță care stătea atât de strălucitoare înaintea sufletelor credincioșilor din Tesalonic, încât ei așteptau cu nerăbdare realizarea ei înainte de propria lor moarte. De aceea au fost foarte tulburați când unii dintre ei au fost răpuși de moarte. Ei se întrebau dacă vor putea măcar să participe la viitoarea domnie. Domnul a rezolvat cu bunăvoință această problemă prin apostol, când Pavel a scris prin Duhul Sfânt că cei care au adormit vor veni cu siguranță împreună cu Hristos atunci când Dumnezeu Îl va aduce înapoi pe pământ din cer pentru a domni în Împărăția Sa instaurată și în gloria Sa. De aceea, ei nu ar trebui să se tulbure ca cei care nu au nicio speranță; „Pentru că, dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa și Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus” (1. Tesaloniceni 4.14). Cum se poate întâmpla aceasta este revelat în

intercalarea prețioasă și semnificativă care urmează imediat: „Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer” (1. Tesaloniceni 4.15-16). Atunci, sfinții morți și cei vii vor fi răpiți împreună în nori pentru a-L întâlni pe Domnul lor în văzduh și a fi la El pentru totdeauna.

După ce acest adevăr a fost clarificat, venirea cu Hristos este discutată în capitolul următor (1. Tesaloniceni 5). În acesta este de asemenea vorba despre ziua Domnului și despre modul în care ea va fi instaurată. Sfinții ar trebui să fie bine informați în această privință, pentru că sarcina lor este să explice acest adevăr la fel de neechivoc ca și scrisul de pe perete la ospățul lui Belșațar (Daniel 5). Acesta din urmă a apărut deodată spre consternarea împăratului și a invitaților săi, când totul părea să fie veselie și pace. În același mod, ziua Domnului va veni ca un hoț în noapte. „Când spun [ei, nu: „noi”]: «Pace și siguranță!», atunci deodată vine pieirea peste ei” (1. Tesaloniceni 5.3). Lumea sărmană a fost lăsată în întuneric atunci când „Lumina lumii” (Ioan 8.12) a părăsit-o. Ea este, așa cum proclamă crucea lui Hristos, condamnată la judecată, care se va executa la revenirea Sa. Noaptea lumii a început atunci; și întunericul ei a continuat până în ziua de azi. Întunericul nu s-a adâncit decât atunci când biserica cu numele (sau: de formă) și lumea și-au dat mâna. Cea dintâi și-a ridicat vocea cu putere doar atunci când s-a lăudat cu bogățiile și gloriile sale actuale. Cu toate acestea, ea nu posedă aurul care este curățit în foc. Ea are numele că trăiește, și totuși este moartă (Apocalipsa 3).

Pentru oameni poate fi suficient când biserica și statul se adună sub numele și steagul crucii cu vase de aur ispititoare. Ei sunt înșelați în numele creștinismului. Ei stau în contrast lăudăros cu păgânii fără Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. El a rânduit o zi în care va judeca în dreptate lumea locuită de acum. Dar chiar și pentru biserica mărturisitoare sub forma Babilonului cel Mare, cu toată lăudăroșenia comorilor ei, pustiirea va veni într-un ceas (Apocalipsa 18).

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Harul continuă să lucreze asupra sufletelor, așa că acestea simt cât de mult au nevoie de viață, mântuire și pace prin credința în moartea și sângele vărsat al singurului Mântuitor. El, care a venit prima dată în această lume pentru a rezolva odată pentru totdeauna problema păcatului prin jertfa Sa măreață, Se va arăta a doua oară, fără de-a avea a face cu păcatul, pentru mântuirea celor care cred și Îl așteaptă (Evrei 9.28). Ca și copiii ai luminii și ai zilei, aceștia aparțin zilei viitoare de glorie (1. Tesaloniceni 5.5). De aceea, ei sunt chemați să nu doarmă precum oamenii sărmani ai lumii și creștinii cu numele, ci să fie treji, îmbrăcând platoșa credinței și a dragostei și speranța mântuirii ca un coif. „Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie, ci spre dobândirea mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El” (1. Tesaloniceni 5.9,10). Apostolul Iacov declară că „venirea Domnului este aproape” (Iacov 5.8); de aceea trebuie să așteptăm cu răbdare, întărindu-ne inimile. La fel și Petru afirmă cu emfază, în conformitate cu ceea ce scrie Pavel credincioșilor din Tesalonic, că Domnul nu întârzie în ce privește promisiunea (2. Petru 3.9), indiferent ce ar spune oamenii lumești sau scepticii necredincioși despre permanența tuturor lucrurilor. Căci, Domnul este îndelung răbdător și - binecuvântat fie Numele Lui! - un Dumnezeu-mântuitor care nu vrea „ca

vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință”. Spre deosebire de scrisul de pe perete din Daniel 5, care vorbea despre o judecată fără cruțare, harul încă persistă. „Cine vrea, să ia apa vieții fără plată” (Apocalipsa 22.17) și astfel să fie mântuit.

Cu toate acestea, ziua Domnului va veni ca un hoț în noapte. Apostolii mărturisesc nu numai ziua de deschidere a judecății pentru cei vii (Matei 25.31-46), ci și încheierea ei teribilă, „în care cerurile vor trece cu vuiet mare și elementele, arzând cu căldură, vor fi descompuse, și pământul și lucrările de pe el vor fi arse în întregime” (2. Petru 3.10). După aceea urmează, așa cum aflăm dintr-un alt pasaj biblic (Apocalipsa 20.11-15), judecata morților înaintea marelui tron alb. Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu, care nu greșește niciodată, vorbește într-un limbaj mult mai grav decât cel de la sărbătoarea lui Belșațar. Toți, cei care nu-l iau în seamă, nu vor scăpa. Fie că este vorba de judecata de la început sau de judecata finală - nu există scăpare. La sfârșit, morții, mari și mici, vor sta înaintea tronului, unde vor afla că numele lor nu sunt scrise în cartea vieții. Atunci vor fi judecați în funcție de ceea ce este scris în cărți, „după faptele lor”. Toți credincioșii adevărați, dimpotrivă, au viața eternă în Hristos și sunt deja acum liberi de judecată. Ei au o speranță vie în așteptarea revenirii Domnului lor, care îi va lua la El. În loc să ne temem de descompunerea cerului și a pământului, noi, cei care credem, putem spune cu certitudine: „Dar noi, potrivit promisiunii Sale, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea” (2. Petru 3.13).

Glasul acestor afirmații biblice clare ar trebui să răsună în inimile noastre în așteptarea împlinirii lor, pentru ca la venirea Sa să fim „găsiți de El în pace, fără pată și fără vină” (2. Petru 3.14). Creștinii cu numele lumești de astăzi sunt însă descriși în mod infailibil în Scriptură, în avans, ca fiind cei care iubesc plăcerea mai mult decât pe Dumnezeu și care au o formă de evlavie a cărei putere o neagă (2. Timotei 3.4,5). Cu toate acestea, ne rugăm cu ardoare lui Dumnezeu ca avertismentele serioase, care sunt arătate în sărbătoarea lui Belșațar și în contra-imaginea lui de astăzi, constând în mândrie religioasă și glorie omenească, să-și îndeplinească încă scopul în această zi de îndelungă-răbdare și mântuire. Fie ca El să-i trezească pe cei nepăsători și indiferenți la adevărata pocăință înaintea lui Dumnezeu și la credința în Domnul nostru Isus Hristos. Fugind astfel spre singurul loc de refugiu, ei vor scăpa de mânia care va veni „la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” (2. Tesaloniceni 1.7,8). „Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii” (2. Corinteni 6.2).

Tradus de la: [Der Tag des Herrn](#)

Cu permisiunea amabilă a traducătorului J. Das;
tradus din „*Belshazzar's Feast and the Day of the Lord*”

Traducere: Ion Simionescu